

המושג החיובי של החיים - חוסר פחד לאהוב - האיזון בין אקטיביות לפסיביות

הרצאת המדריך מס' 146 | 7 באוקטובר 1966

שלום רב, חבריי היקרים. היו מבורכים, כל אחד מכם. ברוכה תהיה השעה הזו.

אני רוצה לדבר על שלושה נושאים: תפיסה חיובית של החיים והיקום שמחזיקה בגורל מיטיב לאנושות, החופש וחוסר הפחד לאהוב, ואיזון בריא בין אקטיביות לפסיביות. כל אלה יוצרים מכלול מקיף שהוא הבסיס להרמוניה עם עצמכם ועם החיים, ובכך להגשמה עצמית. שלושתם תלויים בהתעוררות והפעלת המרכז הפנימי ביותר שלכם, הליבה שאנו קוראים לה העצמי האמיתי.

כל עוד האגו הוא המניע הבלעדי לחייו של אדם, אי אפשר שיהיה אמון בטבעם המיטיב של החיים; אי אפשר להיות חסר פחד לגבי אהבה; ואי אפשר ליצור איזון בריא בין אקטיביות לפסיביות. הבה נסתכל על זה יותר מקרוב.

תפיסה בריאה של חיים פירושה תפיסה כנה של חיים. ותפיסה כנה של חיים פירושה הידע, חווית החיים כמיטיבים לחלוטין. בכל פעם שאתם סוטים מהאמת, עליכם לחוות את החיים ככוח עיון, כמשהו להתגונן מפניו. כשבנתיב שלכם אתם מגיעים לאזורים העמוקים יותר של הווייתכם הפנימית, איכשהו אתם תמיד מוצאים את התפיסה השלילית הזו של החיים.

יש אינטראקציה ישירה בין הפגמים שלכם לבין תפיסה שלילית של החיים. האינטראקציה הזו תמיד פועלת לשני הכיוונים. מכיוון שאתם מונעים ונשלטים על ידי הכוח ההרסני שנגרם על ידי תפיסת החיים השלילית שלכם, האמונות השליליות שלכם מתרחבות גם אם אתם בקושי מודעים להן. ובגלל האמונות השליליות שלכם, אתם נוקטים בעמדת הגנה כלפי החיים, מנציחים את המגמה ההרסנית.

בהרצאה האחרונה דנתי בצורך לשנות פגמים של אופי. הצעד הראשון לקראת טרנספורמציה זו הוא תמיד מודעות למיגרעות, לפגמים. זה לא קל, אבל גם לא קשה, אם ניגשים לזה בגישה המתאימה. ברגע שאתם מודעים למיגרעות הספציפיות שלכם, השלב הבא הוא להבין את הסיבה לקיומן, ומדוע אתה נאחז בהן. כשתסתכלו בצורה אובייקטיבית ומעמיקה תגלו שבכל מקרה, המיגרעת אמורה להדוף משהו שאתם מניחים שיקרה לכם. במילים אחרות, אתם לוקחים הנחה שלילית כמובנת מאליה.

ברגע שאתם רואים זאת, אתם מוכנים לעשות את הצעד השלישי, שהוא להטיל ספק בתקפותה של הנחה זו. האם ההנחה שלכם נכונה? מה באמת היה קורה אם לא הייתם לכם מיגרעת זו? שאלות אלו חייבות להיות מוצגות במדויק. יש לשקול ברצינות את האפשרות שההנחה שלכם עשויה להיות כוזבת. יחד עם זאת, הרחיבו את השקפתכם על משמעות המיגרעת הנדונה והשפעתה על אחרים, בין אם היא מתבטאת רק בחשיבה וברגש ובין אם גם בהתנהגות ממשית. כדי באמת ובתמים יש רצון להסיר מיגרעת, חיוני לתפוס את השפעתה על אחרים, כמו גם להטיל ספק בערך המגן שלה. כשאתם כבר לא בטוחים שהמיגרעת מגינה עליכם, ואולי אפילו רואים שאתם ניזוקים במקום שהיא תועיל, כשאתם רואים גם את הנזק שהיא פוגעת באחרים; אז, ורק אז, תרצו לשים את האנרגיה שהיתה מושקעת במיגרעת בגישה חדשה ומועילה, שתחליף את הישן וההרסני.

כך חייבת להתרחש טרנספורמציה; לעתים נדירות, אם בכלל, זה מתרחש בדרך אחרת. אי אפשר לשנות משהו שאתם אפילו לא יודעים על קיומו. אי אפשר לשנות

גישה כשאתם לא יודעים למה אתם שומרים עליה, כשאתם מתעלמים מהמשמעות שלה ומהשפעותיה. כל עוד קיימת בורות שכזו, התעלמות מהטעות וייפוי המיגרעת, עמימות כזו, טרנספורמציה לא יכולה להתרחש.

עבודה זו בלתי אפשרית לביצוע ללא עזרת העצמי האמיתי, אשר יש ליצור איתו קשר ישיר ולהפעיל אותו על ידי כישורי האגו. ללא עזרה זו, חסרים האנרגיה והסיבולת הדרושים. כישורי האגו חייבים תמיד ליצור קשר עם העצמי האמיתי לצורך החזון וההארה הדרושים.

הבה נסתכל כעת על חוסר פחד כתנאי מוקדם לאהבה. כל אחד מכם בנתיב הזה ראה בשלב זה או אחר שפחד מאהבה עומד בבסיס רוב המצבים הקשים והקונפליקטים האנושיים. זה עשוי ללבוש צורות שונות עם אנשים שונים; אפילו אצל אותו אדם זה עשוי להופיע בִּמְסוּוִים שונים במצבים שונים.

העולם כולו נהיה מודע בדרך כלל לחשיבות האהבה מאז ומתמיד. כל תורות האמת מניחות שאהבה פירושה חופש, שלום, חיים. חוסר אהבה פירושו שיעבוד, קונפליקט, מוות. זה יוצר חוסר שקט, חרדה ואומללות. למרות שכל התורות הרוחניות החשובות, כולל המדע המודרני בצורת פסיכולוגיה ופסיכיאטריה, מסכימות על כך, אנשים בכל זאת מתקשים לתת את עצמם בלב שלם וללא מורא לזרם שמגיע עמוק מבפנים. למה? אופן הקיום הטבעי הוא מצב של אהבה, אבל אנשים מצליחים לכסות ולעוות את זה להרבה צורות לא טבעיות ומייגעות. הפיתולים הללו מרחיקים אתכם מהמרכז שלכם, שבו אהבה היא זרם טבעי, חסר מאמץ שזורם בחן כמו כל תופעת טבע.

כשאתם מונעים את הזרימה הזו, זה רק בגלל שאתם חוששים ממנה. יש הרבה הגדרות של אהבה, ואתם מגששים אחר ההגדרות האלה, מתוך הנחה שאתם צריכים להגדיר ולהבין אהבה באופן אינטלקטואלי כדי לגרום לה להיכנס לנשמה שלכם מבחוץ. זו שוב גישה מעוותת ושגויה, שכן אינכם זקוקים למושג או להגדרה אינטלקטואלית, ובוודאי שאינכם יכולים לייצר אהבה מבחוץ. אהבה קיימת בצורה מושלמת בתוך עצמכם.

ההגדרה השימושית היחידה היא שכל מה שמקדם אחדות, הכללה, התרחבות, איחוד ומביא לידי ביטוי את הטבע המיטיב של היקום, זה אהבה ומנציח אהבה. כל מה שמתעלם מהטבע האלוהי והמיטיב של היקום ושל החיים ולכן מתקדם לעבר החרגה ונפרדות זה ההפך מאהבה.

ההיפך מאהבה הוא אי-חיים: מדובר בדרגות שונות של מוות, שכן ישנן דרגות רבות של מוות, בדיוק כפי שישנן דרגות רבות של חיים. עם זאת, אתם מפחדים מהחיים, מהשלווה ומהחופש של האהבה ונאחזים בכוחות המפרידים של אי-אהבה כאמצעי הגנה.

זה הפך להיות דחוף יותר ויותר להבין את הנקודה הזו, שכן רוב החברים שלי שמוצאים את עצמם עובדים בהצלחה בנתיב של המימוש העצמי שלהם, נתקלו לאחרונה- או יתקלו בקרוב- במשהו שהם אולי התעלמו מזה לחלוטין עד עכשיו. הם השלו את עצמם שיש להם אהבה, או שהם אולי חוו באופן מעורפל סירוב פנימי לאהוב, אבל מעולם לא ממש התמודדו עם או באמת הבינו את העובדה הזו לגבי עצמם. זה כמעט אף פעם לא חל על האישיות הכוללת, למעט לגבי המשוגעים. לרוב האנשים יש תחומים רבים שבהם הם כן אוהבים ואינם מפחדים לעשות זאת. אך כאשר קיימות בעיות בחיים הפנימיים והחיצוניים, הן נובעות מהסירוב לאהוב במובנים מסוימים הקשורים ספציפית לבעיות הללו.

כאשר אתם מזהים זאת, לעתים קרובות שימושי להשוות את הסירוב שלכם לאהוב עם התחומים שבהם אתם כן אוהבים. הניתוח וההשוואה של שתי הגישות עם התוצאות

שלהן גם בחיים החיצוניים שלכם, יגלו עד כמה הפחד מאהבה הוא כוזב, ועד כמה מוגן, בטוח ומועיל זה לאהוב. בחינה מדוקדקת יותר של האזורים שבהם אתם מגלים נחישות לא לאהוב תחשוף שגם יחד עם, או יותר נכון הגורם להתנגדות היא פחד לאהוב. הבנה זו היא קריטית ואסור, בשום פנים ואופן, להתעלם או להזניח את זה בעימות העצמי שלכם. הכרחי שתנסחו במילים מדויקות "כאן, מבחינה זו או אחרת, אני לא אוהב, ואני נמנע מלרצות לאהוב, כי אני מפחד מזה."

בשלב זה, אתם עדיין לא יודעים למה. אתם עלולים להרגיש תדהמה, אתם עלולים להיות מבולבלים, אתם עשויים לשאול את עצמכם, "ממה אני מפחד?" עשויות להגיע תשובות ספורות שחלקן תקפות אך גם תיאוריות סתמיות שייראו לכם כקלישאות. אולי התשובה מציגה את עצמה שאתם רגישים יותר להיפגע כשאתם אוהבים. ובכל זאת, כשאתם אומרים את זה, זה לא ממש משכנע. כאשר אתם חושבים לעומק ובכנות, תצטרכו להודות שזה לא נכון בכלל. או שאתם עלולים להיתקל בתשובה שאתם מתרפקים על נקמנות, בפגיעה באחרים ובחיים בכללותם. זה, אולי, קצת יותר קרוב לנקודה שעליכם למצוא, שגם אותה צריך להכיר, לקבל ולהבין במלואה. אבל זה עדיין לא כל הסיפור.

אתם לא יכולים להגיע להבנה מלאה של הדיון הזה בלי הנושא השלישי. אולם לפני שאפנה אליו, אני רוצה להזכיר לכם שכמו שאי אפשר להפוך גישה, מושג או מאפיין משליל לחיובי על ידי שימוש בלעדי של האגו, ללא עזרה מהעצמי האמיתי, כך זה עם אהבה. כי אהבה היא לא תכונה השוכנת באגו. לאגו יש פונקציות אחרות. יש לו פונקציות של רצון, הבדלה ופעולה, אבל אין לו את הכישור לאהוב. אהבה היא תחושה שמגיעה לחלוטין מהישות הפנימית. זו הסיבה שלא ניתן להמשיג, להתייחס באופן אינטלקטואלי, או להבין אהבה, במונחים של תהליכים אינטלקטואליים, כפי שאנשים רבים מנסים לעשות. זהו רגש שחייבים לאפשר אותו. לתת לעצמי רשות מלאה לאהוב כולל לא רק מימוש ההווה הפנימית, אלא גם מושג חיובי של החיים והיקום. כי לו זה היה נכון שהחיים עוינים ומקפחים, אז האהבה אכן הייתה מסוכנת. אם זה נכון, לעומת זאת, שהחיים הם מיטיבים, משחררים ונותנים; אם זה בעדכם ולא נגדכם, אהבה היא לא רק בטוחה אלא היא הדרך היחידה האפשרית להתקיים בשלווה ובהרמוניה עם היקום.

אז זה בהחלט הכרחי, ידידי, שתחברו את הפחד שלכם לאהוב עם המושג השלילי שלכם על החיים מחד, ואת החופש מפחד לאהוב עם מושג חיובי, מיטיב וציפיייה לחיים מאידך. גם כאשר אתם בהרמוניה מוחלטת עם המציאות ובכך יש לכם אמון מתמשך בתחומי חיים מסוימים, וכתוצאה מכך יכולת מפותחת לאהוב, לעתים נדירות מתעורר הדחף לבחון את התחומים הללו ולהשוות אותם לחוויות החיים האומללות שלכם, שבהן בדיוק ההפך נכון. יש להביא את האינטראקציה הישירה והקשר הסיבתי למודעות ויש להתבונן בזה ככל האפשר.

רק על ידי בדיקה תוכלו לשכנע את עצמכם באופי החיובי של החיים. אז תנטשו את ההתבודדות, הנפרדות, השנאה והפחד. תפתחו את עצמכם, לפחות באופן זמני; תנו לעצמכם את ההזדמנות לחוות את הטבע המיטיב של החיים, ולכן של האנושות, שכן שניהם אותו דבר.

החבר השלישי בשלישייה זו הוא האיזון הבריא בין אקטיביות ופסיביות. רבים מחבריי נתקלו במהלך החיפוש העצמי שלהם בסלידה מוזרה ובלתי מוסברת מאקטיביות ותשוקה מוזרה ובלתי מוסברת לא פחות לאי - פעולה. נטיות אלו חזקות יותר אצל אנשים מסוימים מאחרים, אך בכל צורה, או בכל מידה שזה מופיע, יש צורך להבין

אותן. העֶרְגָה הזו לפסיביות פירושה שהאדם מרגיש את הפסיביות כמצב רצוי. נראה שזה מבטיח את מצב השלווה שרבים מבלבלים באופן לא מודע עם מצב ההוויה, בעוד שמצב האקטיביות מייצג מטלה, קושי שאתם חוששים שאינכם יכולים לִמְמַש ולכן רוצים להימנע. מדוע זה כך, חבריי?

קודם כל, חשוב להבין שמדובר בעיוות הנובע מדואליות. הטעות מורכבת מבלבול של היבטים מקוטעים של המצב המאוחד והפרדתם מהשברים המשלימים שלהם. במצב הדואליסטי של חווית החיים, אקטיביות ופסיביות מופיעות כהפכים. אבל במציאות של מצב התודעה העליון, מצב ההוויה, האקטיביות והפסיביות מתמזגות. באותה מידה נכון לומר שהמצב הבריא של אקטיביות הוא גם פסיבי, וגם המצב הבריא של הפסיביות הוא אקטיבי. רק במישור הדואליסטי נראה שזו סתירה.

ניתן להדגים נקודה זו בצורה הטובה ביותר בחיי היומיום המידיים שלכם, על ידי כך שמזכירים לכם שכל אקטיביות בריאה שאתם עושים היא רגועה, קלה וללא מאמץ, שנראה כי הן תכונות פסיביות. בהרפיה בריאה תנועת הפעולה היוצאת אינה מאומצת ויש לה קצב של שלווה, כביכול. קצב השלווה הזה, אם הוא מקוטע ונחוזה כחלקיק ולא כמכלול, עשוי להיראות כמו פסיביות.

אנחנו יכולים לגשת למושג הזה גם מהצד השני. כאשר אתם מרגישים את עצמכם במצב פסיבי בריא, זה אף פעם לא סטטי או חסר תנועה. בפסיביות בריאה - או במצב הוויה - פעולת התנועה מתקיימת בקצב של היקום, אותה תנועה חסרת מאמץ של שלווה.

עיקרון האיזון האקטיבי-פסיבי חייב לשלוט בכל תהליך יצירתי. תהליך יצירתי ללא הכוחות הפעילים והפאסיביים היוצרים הרמוניה, משלימים ומקדמים אחד את השני אינו מתקבל על הדעת. זה חל על כל פעילות בריאה ותכליתית בחייכם במישור הקיום שבו אתם מתפקדים. אפילו הביטויים המחוספסים יותר, כמו האיזון בין עבודה ופנאי, מוסדרים על ידי עיקרון זה, כל אחד מהניגודים הכוזבים האלו מכיל אלמנטים אקטיביים ופסיביים כאחד. עבודה הנובעת מאורגניזם בריא זורמת ללא מאמץ, בעוד שפנאי לא יכול להיות ממריץ ומחייב אם הוא סטטי. אילו היה סטטי לחלוטין, זה היה מוות, והמוות אינו ממריץ; רק החיים כן. החיים חייבים להיות תנועה, כפי שאמרתי כל כך הרבה פעמים.

בעיוות ובדואליות, אקטיביות מופיעה כתנועה, פסיביות כחוסר תנועה. נראה שהאקטיביות מפעילה מתח; פסיביות מבטיחה הקלה במתח. במילים אחרות, אנו חוזרים לדואליות הבסיסית של טוב מול רע. פן אחד נראה טוב, רצוי; השני רע, לא רצוי.

אקטיביות נחוות לרוב כלא רצויה, כי היא דורשת כיוון ממוקד, תחושת אחריות. היא מחייבת את העצמיות של אישיות בוגרת המתמודדת עם המגבלות האישיות וקשיי החיים באופן כזה שמגבלות אלו מוסרות מעצמן בהדרגה. אם אתם מזוהים לחלוטין עם האגו שלכם, הפעולה חייבת להיות מפחידה כי האגו אינו מצויד לבצע פעולה מכוונת מבלי להיות מונע, נישא ומונחה על ידי העצמי האמיתי. פשוט אין לו את הדרישות לרשותו. לכן, כשאנשים לא נמצאים בקשר עם העצמי האמיתי, לא משנה כמה מס שפתיים הם עשויים לשלם, הם חייבים לחשוש מכל הדרישות שהאקטיביות תובעת מהם. המצב הפאסיבי, הסטטי, נראה אז רצוי מכיוון שהוא אינו מציב דרישות כלשהן; הוא אינו טומן בחובו ציפיות או מחויבויות אימתניות.

זה גם נכון שכאשר אתם מזדהים אך ורק עם האגו שלכם ונמנעים או מזניחים את קיומו של חלק יותר אוניברסלי בעצמכם, אתם לעתים קרובות מפחדים באותה מידה מפסיביות. כיוון שהמצב הפסיבי מרמז, אם כן, על חוסר אונים. המצב הפסיבי חייב לרמוז על חוסר אונים כאשר דוחים אקטיביות, פוחדים ונמנעים ממנה, שכן אז חוסר אונים הוא רצף טבעי, תוצאה ישירה. אם אינכם פועלים בנחרצות לטובת החוקים האוניברסליים בתוכם, אתם אכן הופכים לחסרי אונים; אתם הופכים טרף לנסיבות שאינן בשליטתכם. כתוצאה מכך, במישור אחד, אתם מוצאים את עצמכם לעיתים קרובות בעמדה של הימנעות מאקטיביות מתוך חשש שאולי אינכם מסוגלים למלא את הדרישות לפעולה, בעוד שבמישור אחר אתם חוששים גם מהמצב הפסיבי, אפילו מפסיביות בריאה. מכיוון שאינכם יכולים להבחין בין פסיביות בריאה לפסיביות קפואה, חסרת תנועה, אתם הופכים להיות פעילים יתר על המידה ומנוכרים לעצמי האמיתי שלכם.

עם הרעיונות האלה, ידידי, אתם עשויים לראות קשר חשוב מאוד בין המושג השלילי של החיים, שמרמז גם על העצמי הפנימי ביותר שלכם, שכן השניים זהים. אם אתם חושדים וחוששים מהעצמי הפנימי ביותר שלכם, איך אתם יכולים לרצות ליצור איתו קשר? נראה שהפתרון היחיד אם כך הוא לרכז את כל האנרגיות והכוחות בעצמי האגו החיצוני שלכם, כך שתתנתקו יותר ויותר מהישות הפנימית ביותר שלכם ומכוחות הישות הנותנים חיים. לאחר מכן אתם ממשיכים להכריח את עצמכם למצב אוהב, לא רק בגלל שלמדתם שהחברה מצפה לכך, אלא גם כדי להיענות לדרישות המצפון הפנימי שלכם, שאף פעם לא ניתן יהיה לרמוס ולדכא אותו לחלוטין. אחרון חביב, אתם עושים את זה כדי להצליח לזכות בחיבה, אהבה, אישור, כבוד וקבלה, שבלעדיהם אי אפשר לחיות.

לכן אתם מכריחים את עצמכם לאהוב עם האגו-עצמי שלכם, כשהניסיון, כמובן, נידון להיכשל. כפי שאמרתי בעבר, האגו לא יכול לתת לכם את הכוחות האלה. הוא לא יכול לתת את מה שאין ברשותו. בכל מקום שבו יש לכם זרמי אהבה אמיתיים, הם מגיעים מהווייתכם הפנימית ביותר, בין אם אתם מודים בקיומה ברמה מודעת ובין אם לאו. מכאן שהזרמים הללו נכנסים לאישיות שלכם כמעט דרך הדלת האחורית, כביכול. אבל כשזה בלתי אפשרי בגלל שהדלת נעולה בחזקה מדי, אתם מנתקים את עצמכם מהפחת רוח חיים והתחדשות של זרם החיים של האהבה, וכתוצאה מכך מתגברות הרגשות של ריקנות, חוסר אונים, ייאוש ובידוד. לאחר מכן אתם מנסים לנטרל ולהתנגד להרגשות אלה במאמץ מפרך של ניסיון לאהוב עם האגו שלכם. המאמצים האלה מתישים אתכם, וככל שאתם מותשים יותר, אתם מתכווצים יותר מאקטיביות, מה שנראה כעומס נוסף לאגו המותש. לאחר, מכן אתם נמלטים אל תוך פסיביות, שנראית כמו הקלה וכתוצאה מכך הופכת למצב הרצוי. אבל פסיביות אף פעם לא ממלאת אתכם; זה תמיד משאיר אתכם ריקים, לא מרוצים ומפוחדים יותר ויותר, כפי שעושים כל פתרונות השווא. ככל שאתם בורחים רחוק יותר, אתם נעשים יותר שווי נפש שכן, באופן טבעי, בשלב זה הפסיביות הבריאה התהפכה לצורת האדישות ושיויון נפש המעוותים שלה. בשלב זה נותרו לכם מעט תנועת חיים ממריצה ופעולה. כל מי שטעם מצב כזה יודע שחוסר החיים הסטטי של האדישות מכיל אימה גדולה בהרבה מכל מה שפגיעה, כאב או אומללות בחיים יכולים היו להכיל.

אתם מבינים, חבריי, עליכם ליצור קשר עם העצמי האמיתי ולאפשר לו לפעול, ללא קשר למידת הספק, ההתנגדות או הפחד שאתם נמצאים בהם. זו הנקודה המרכזית שעליכם לעבוד עליה כדי לגבש את כל הקשיים לתנועה פנימית אחת מאחדת. ללא העצמי האמיתי שלכם, לא ניתן למצוא את השפע והתרחבות החיים הפתוחה לרווחה, שזמינה לכם במקור ובמהות, שם תוכלו לנוע ולצמוח ללא איום, למצוא את הישות

האמיתית שלכם. בלי להפעיל את העצמי האמיתי, אהבה לא יכולה להיכנס אליכם, אז אתם לא רק הופכים מבודדים וחסרי אמון, אלא שמצפונכם לא יכול לעולם לתת לכם מנוח. גם אם אי - אהבה היא רק חלק קטן מאד מכם, בהשוואה לאזורים העצומים באישיות שלכם שבהם אתם כן אוהבים, המצפון שלכם עדיין לא יאפשר לכם לנוח. זה עשוי ללבוש כל מיני צורות, תוך הריסת תחומי העניין הטובים ביותר שלכם.

כאשר אתם כן מזהים ויוצרים קשר עם העצמי האמיתי הפנימי, אקטיביות יכולה להיות שלווה ופסיביות יכולה להפיח רוח חיים. כאשר העצמי האמיתי אחראי, אקטיביות ופסיביות יכולות להתמזג כיחידה אחת, כך שהתגובות שלכם הופכות למשמעותיות ולנינוחות, והפעולה הופכת למשהו רצוי בפני עצמו. באותה מידה, פסיביות לא תכיל שום איום של חוסר אונים, מכיוון שאתם סומכים על עצמכם ועל החיים. כל זה נשען על הפעלה מכוונת, מדויקת וישירה של הישות הפנימית ביותר שלכם.

לעתים קרובות אני שומע את החברים שלי אומרים, "אה, כן, לו רק יכולתי, אבל אני עדיין לא מסוגל לרצות ליצור קשר עם העצמי האמיתי שלי." לאחר מכן הם ממשיכים להמתין לנס שיקרה, בין אם מבפנים או מבחוץ, כך שהם ירצו פתאום לפעול בצורה מועילה: במקרה זה להפעיל את המרכז האוניברסלי בפנים. הם מחכים כאילו משהו אחר מלבד העצמי המודע הזמין שלהם יתערב כדי להניע ולדחוף אותם. אבל זה לעולם לא יכול להיות. אתם יכולים לחכות לנצח לרגע שבו תוכלו לומר, "אני אעשה את זה, אני רוצה, אנסה" בלי קשר להתנגדות, לספק או לפחד. תחקרו את האפשרות למצוא את גרעין הכוח, האינטליגנציה, הרגש וההרמוניה על ידי מתן כל הזדמנות לאפשרות זו. עליכם להתחייב לאפשרות הזו, גם אם ברגע זה זו רק אפשרות. אחרת איך זה יכול להפוך למציאות שחוויתם? לא באמצעות תיאוריה או באמצעות כל דבר שקורה מבחוץ או מבפנים. אתם חייבים לגרום לזה לקרות. עם גישה זו תאפשרו מגע, גם אם רק באופן זמני בתחילה, כך שהעצמי האמיתי שלכם יגלה לכם בהדרגה את המציאות שלו. פעולה זו חייבת להיות המחויבות מהצד שלכם.

האם יש שאלות כלשהן לגבי נושא זה?

שאלה: האם מרכז החיים שאדם מתחייב אליו ממוקם בגופים המעודנים או שהוא באיברים או במבנה הפיזי? איפה זה?

תשובה: זה נמצא בכולם. אלו החיים עצמם, שמתעלים מעל לכל דבר, בכל מקום בו הם יכולים למצוא פתח. זה (החיים) לא יכול להיות, מהטבע שלו עצמו, יותר במקום אחד ופחות במקום אחר, כי זה בעצם לא נקודה קבועה. בראייה האשלייתית שלכם לגבי זמן, מרחב ותנועה, נראה שמרכז החיים ממוקם עמוק בתוך מקלעת השמש. זו אינה אשליה מוחלטת במובן זה שבעצם זה המקום שבו זה בא לידי ביטוי בצורה הכי בולטת, אלא רק בגלל שכאן אתם הכי קולטים, הכי פגיעים והכי פתוחים. זה למעשה זורם דרך כל שכבה של האורגניזם שלכם, דרך כל מה שמהווה את הישות הכוללת שלכם, בתנאי, כמובן, שזה מופעל ולא חסום על ידי האורגניזם. במידה שזה לא מופעל, זה לא יכול להגיע לשכבות החיצוניות של האישיות שלכם. במחלה פיזית, הגוף נשאר לא פעיל במשך זמן מה במקומות המושפעים ממחלה, עקב חסימות נפשיות ורגשיות תואמות, עיוותים ותפיסות שגויות.

כאשר אתם חולים בהשקפה שלכם, בעמדות שלכם, ולכן בחיים שלכם, העצמי האמיתי נחסם והנביעות שלו אינן יכולות לחדור לאותם אזורים נפשיים. אז אפשר לומר

שהוא לא מגיע לרמות האישיות החיצוניות ואז הוא נמצא רק בעומק הגוף הרוחני המעודן. זו הסיבה שלפני שנים, כשחברי התחילו בנתיב הזה, אמרתי שעליכם לחדור תחילה אל עצמי המסכה שמסתיר את הגישות ההרסניות שלכם. אתם כל כך מפחדים לעשות זאת, כי אתם חושבים שהעצמי ההרסני הזה הוא המציאות האולטימטיבית שלכם והטוב היחיד שקיים בחזית שלכם. רק כאשר המאבק הראשון הזה מנצח, ניתן לשחרר את הזרמים ההרסניים כדי שיוכלו לשנות מחדש לצורתם המקורית, העצמי האמיתי החבו, אשר מתחיל להתבטא אז.

זו הדרך היחידה שהעצמי האמיתי יכול להפוך למציאות. לאחר מכן הוא יכול לעלות דרך רמות האישיות החיצוניות ולרפא את העיוותים. אדם ממומש לחלוטין יזכה להיות בְּחִיּוֹת על ידי העצמי האמיתי בכל הרמות, פיזית כמו גם רגשית ומנטלית.

שאלה: הגעתי לנקודה שבה אני עושה מדיטציה כדי להפעיל את העצמי האמיתי כדי לגרום לאהבה להגיע, לאחר שמצאתי את התפיסה המוטעית שלי לגבי רוחניות והגוף הפיזי. אבל זה עדיין מת. לא הייתי מסוגל להפעיל את זה.

תשובה: זה די טבעי, ידידי. אל תשכח עד כמה הפחד הזה מוטבע בך. כמה שנים כבר בחיים האלה, שלא לדבר על אחרים, התנית את עצמך לדפוס של תגובה, להתמצאות ולדרך לפעול, שאי אפשר לשבור אותם פתאום? זה הולך אפילו יותר עמוק ממה שאתה מודע אליו. רק לאחרונה הגעת לרמזים הראשונים על עובדה זו, שזה ניצחון אדיר בנתיב שלך. לאט לאט תתחיל להבין עד כמה עמוק יותר הפחד הזה טבוע בך. אתה תהפוך מודע לסיבות ספציפיות יותר לפחד הזה, בנוסף לסיבות שאתה כבר יודע, שתחוה אותן ברמה עמוקה יותר. תוך כדי כך, לאט לאט, יתמוססו החומה הכבדה, הערפל הסמיך, מבוך הבלבול שכיסו את העצמי האמיתי עם הרגשות החזקים והנפלאים שלו. כבר השגת תובנה מְקַדְמִית לגבי הפחד הזה, ותובנה זו תגדל ככל שתבחין בתגובות שלך כשאתה הוֹגֵה את המשאלה להרגיש אהבה בכל האדם שהינך, גם בגוף הפיזי שלך.

שאלה: אתה מקשר מוות לחוסר אהבה. אז איך אתה יכול להסביר מוות פיזי?

תשובה: הביטוי של מוות פיזי בספירה הזו של הקיום האנושי הוא בדיוק תוצאה של דואליות. דואליות היא תוצאה של מושגים שגויים. טעות פירושה, בניתוח האחרון, אי הבנה של החיים ושל היקום. לכן הפרט מאמין שהחיים מסוכנים, עוינים, כוח שנגדו צריך להתגונן. הגנה זו חייבת לשלול את כל העמדות של פתיחות, הכלה, תנועה כלפי האחר - כלומר, אהבה. כאשר תנועה זו חסרה, נוצרים קיפאון, עצירה, חוסר תנועה ואי-חיים - כלומר, מוות.

שגיאה משתווה לאי-אהבה. אי אהבה מנוגד ישירות לחיים כפי שהם באמת, בִּפְּטוּנְצִיָּאל שלהם, בְּמוֹכְנוּת ההמְתָנָה להתפתח בכל פעם שזה מתאפשר, בכל מקום שבו מושגים מתאימים ואמיתיים אינם חוסמים את הדרך. זהו תהליך נע נצחי שניתן לחוש בו רק כאשר הנפש האישית עוקבת אחר תנועת החיים שלה. זו משוואה מתמטית.

שאלה: אני יכול לראות את זה, אבל אני יודע שנועדתי למות, גם אם אני מסוגל לאהוב.

תשובה: לא, זה עניין של דרגה. בני אדם הם שלב ביניים של האבולוציה. הישות אינה באה ממצב של אי-אהבה מוחלטת שבו יש כמות קטנה מאוד של חיים. חיים אָנאָרְגָנִים יהיו הקרובים ביותר למצב חיים זה ללא אהבה. אהבה מוחלטת, לעומת זאת, היכן שאין כבר שום פיצול, שום חלוקה, שום מושג שקרי, זה המקום שבו התודעה האוניברסלית מתממשת לחלוטין. איפה שאין דואליות, אין חיים מול מוות. כדי להגיע לשם הישות האנושית צריכה לעבור דרך שלבים איטיים מאד של אבולוציה.

שאלה: בעבודתי בנתיב גיליתי שמעולם לא אהבתי שום דבר או אף אחד; הדרך היחידה שלי לאהוב היא נויירוטית. בהאזנה להרצאה שלך, אני מעוניין למצוא את העצמי האמיתי שלי מהבחינה הזו. האם אתה יכול לעזור לי?

תשובה: הייתי ממליץ לך לשאול את עצמך ספציפית באיזו מידה אתה מאמין שהחיים נגדך, כך שאתה לא מעז לאהוב. רשום את הרעיונות המאוד ספציפיים שיש לך. באילו היבטים מסוימים אתה מניח שהחיים הם נגדך.

תגובה: בכל המובנים.

תשובה: אף על פי כן, לא די להודות בכך באופן כללי כל כך, כי גם זה לא ממש מדויק. זה צריך להיות ספציפי. אחרי שזה נעשה, הסתכל על ההצהרות הכתובות, ואז התחל לתהות. אמור לעצמך, "אולי אני טועה, אולי זה לא ככה." עליך להתחשב באפשרות שאתה טועה. לעתים קרובות כל כך אנשים נשארים בצוואר בקבוק בנתיב שלהם, כי הם לא מתרחקים מהמסקנה השגויה. הם מצאו את זה, הם יודעים באופן עקרוני שזה לא בסדר, אבל הם נשארים עם זה, אומרים לעצמם, "זה מה שאני מרגיש", מחכים להרגיש אחרת בלי שום מאמץ מצידם. אבל פתרון יכול להגיע רק כאשר אתה מטיל ספק ברצינות במסקנות שלך ומודה שהדברים יכולים להיות שונים. אתה חייב לערער על ההשערה, ברגע שהיא מנוסחת במילים מדויקות, כגון "אני מצפה שהחיים יהיו ככה או ככה, לפחות מבחינתי". אז אתה מְפָנָה מקום לאמת שלעולם לא היתה יכולה להיכנס לחדרים הסגורים של התפיסות השגויות, האפלות והעגומות שלך לגבי החיים והטבע הפנימי ביותר שלך.

שאלה: כולנו איבדנו חבר לאחרונה שהיה קרוב מאוד לעבודה הזו. אני תוהה אם נוכל להיות איתו בקשר איכשהו?

תשובה: הדבר החשוב הוא לא להיות בקשר עם אינדיבידואל ספציפי כלשהו בעולם הלא-פיזי, אלא שכל הבריות, באשר הן, נמצאות בקשר עם אותו מרכז של העצמי הפנימי ביותר שהוא אוניברסלי. כל השאר נכנס למקומו ומאחד את אלה שמושיטים יד באהבה. ליצור קשר בדרך זו אינו הכרחי, וגם לא ממש מועיל לכל הנוגעים בדבר. זה מעביר את הדגש ממה שחשוב למשהו שהוא באמת לא חשוב. אני יודע שחלק מהאנשים עלולים להתאכזב מתשובה כזו ועלולים להאמין בטעות שמדובר בסירוב או בחוסר עניין. התגובה שלי נראית כמכחישה מכיוון שהמושג שיש להם עדיין על החיים ועל העצמי איננו מכוון להבנה אוניברסלית עד כה. בסופו של דבר, הם יראו שיש ממש יותר אמת ויותר אהבה בשימת הדגש על כל מה שמקדם את הקשר עם הדבר האחד והיחיד שחשוב: מימוש עצמי. ואז אהבה בין אנשים מתרחשת בצורה בריאה וטבעית, בצורה האפשרית הטובה ביותר. קשר עם אנשים שכבר אינם בגוף לא יכול להיות השקעה באמת מספקת, לעולם. זה חייב להוביל בצורה כלשהי לברוח מעצם הדגש שהוא כל כך חשוב. לעתים קרובות זה מנסה למצוא דרך לשכך ספק וכאב, אך זה אף פעם לא באמת נעשה בצורה אמיתית ומתמשכת.

שאלה: אבל קשר לא היה נותן כוח לנפט?

תשובה: לא, לא. לאנשים המכוונים לשאיפה ולצמיחה יהיה כל המגע הנחוץ בעולם שלהם. קיימים שם אותם חוקים כמו כאן. כשאתם לא רוצים להושיט יד מעבר למגבלות ולמושגים השגויים שלכם, אף אחד בעולם לא יכול לעזור לכם. אתם יודעים את זה מצוין. אבל הרגע שאתם כן [מושיטים יד], עזרה מגיעה מכל הצדדים. למה זה צריך להיות שונה במימד אחר של תודעה? אהבה נותנת כוח, וניתן לפרוש ולהרחיב את זה, לא משנה היכן אינדיבידואלים נמצאים. לשם כך אין צורך בקשר בולט.

יהא רצון שהאהבה והכוח והאמת יתרחבו בתוכם, בתוך ההווה הפנימית ביותר שלכם. בה במידה שתיתנו לזה לקרות, תהיו רגישים לאהבה ולכוח ולאמת שמגיעה מאחרים אליכם, שנמצאים באוויר שסביבכם, באוויר שאתם נושמים. המבט שלכם ישתנה. ההבנות והתפיסות שלכם תישתננה לרמה שהאהבה, הכוח והאמת מהפנימיות שלכם יתאחדו עם אלה של אחרים. הֵיו בשלווה. הֵיו באמת. הֵיו בתוך עצמכם!

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation

PO Box 6010

Charlottesville, VA 22906-6010, USA

Call: 1-800-PATHWORK, or

Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.